

kan man virkelig ikke mere sige, at de Valgte ere udgaaede af Folket ved umiddelbare Valg af den almindelige Valgret.

Der er endelig en ny Grund, der fremstiller sig, og det er den, „at disse Fællesanliggender væsentlig angaae deels saadanne Forhold, der (saasom de udenlandske Anliggender) ligge fjernere fra deres Synskreds, som ikke ville komme til at deeltage i de directe Valg, deels saadanne Spørgsmaal, hvori de mere og mindre Formuende have aldeles de samme Interesser (saasom liberale Soldlove, muligt ringe Afgifter til Hær og Flaade o. s. v.)“. Jeg skal ikke gaae videre ind paa denne Sag; der vil maaskee senere blive Leilighed til nærmere at omtale den, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det er min bestemte Overbeviisning, at den mere Formuende og den mindre Formuende ikke have aldeles den samme Interesse med Hensyn til Soldlove. Jeg troer, at Folk, der forstaae den Slags Sager, hvilket jeg ikke prætenderer, skøndt jeg har stræbt at gjøre mig bekendt med, hvad sige Folk mene derom, klart have fremsat Forskjellen paa den mere Formuendes og den mindre Formuendes Interesse i saa Henseende. Endelig kommer den 7de Grund, som efter min Formening er den fornuftigste; thi den siger ganske ligefrem: „Og lader os saa til Slutningen være glade over, at Fællesforfatningen ikke omfatter mere end den gjør; den siger nemlig, „at alle de indre Anliggender, hvori (saasom ved Landbosforholdene, Communeskænet o. s. v.) de mindre Formuende ganske vist have meget alvorlige og særlige Interesser at varetage, ere ubestkaarne forbeholdte Rigsdagen, efter Grundlovens Valgsystem“; det vil altsaa sige, de ere unddragne Rigsraadet, og det kan jo ogsaa være meget godt.

Jeg har saaledes aldeles ikke af de Grunde, jeg har hørt fremsøre fra forskellige Sider for det repræsentative System, som er fulgt i Fællesforfatningsudkastet, kunnet blive overbevist om det Rigtige deri, og jeg maa derfor nu, som før, indtil jeg paa anden Maade bliver overbevist om, at min Mening er urigtig, være bestemt paa at give min Stemme imod Grundlovsforandringens Strafftræden.

Der er her idag efter min Mening fremsat en sørgelig Sætning af den høitærede Premierminister, nemlig den: at Ministeriet ikke kunde gaae ind paa nogensomhelst Betingelse. Jeg maa sige, jeg havde troet, at Ministeriet dog kunde modtage en saadan Betingelse, naar den var stillet billigt og rimeligt, naar man efter nøieste Overveielse havde seet, hvad der var billigt og rimeligt, og da var gaaet til det Øverste i det, som man troede at kunne indrømme, efter den Forpligtelse og den Stilling, man indtager ligeover for sine Vælgere. Da dette nu imidlertid engang er faldet saaledes, saa kan jeg aldrig blive bragt til at stemme anderledes end „Nei“, saalænge jeg ikke bliver overbevist. Jeg vilde ansee det for en stor Feil af mig, hvis jeg tog noget saadant Hensyn ligeover for hvad jeg anser for det Rette med Hensyn til det danske Folk, om jeg vilde give mit Ja til, hvad jeg ansaae for at være til dets Fordærvelse. Thi om jeg ogsaa har hørt saadanne Ord falde, som at Oppositionen da maatte være beredt paa at danne et Ministerium for at erstatte det gamle, troer jeg ikke, man skal bryde sig derom. Jeg holder mig til, hvad der er blevet sagt af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) engang ved en lignende Leilighed, at saadant Noget maa man ikke lade sig kysse af, at det er Noget, hvortil man intet Hensyn skal tage, og denne Udtalelse maa jeg aldeles underkribe. Jeg kan heller ikke paa nogen Maade lade mig bevæge deraf, at Regeringen maaskee finder det rigtigt og stemmende med dens Pligt at opløse Rigsdagen; jeg vil tværtimod paa det Bestemteste glæde mig til en saadan Beslutning; thi jeg troer, at Spørgsmaalet derved vilde blive ganske anderledes klart, og vor Stilling anderledes let, naar vi kunde træde frem for vore Vælgere, efter at de have lært Udkastet til Fællesforfatningen at kjende og sige til dem: „Ville I atter give os Ederes Mandat, skøndt vi have maattet forkaste Udkastet, da vi efter vor Overbeviisning ikke kunde gaae ind paa det.“ De kunne da naturligviis svare os: „Vi unddrage Dig det,“ men ogsaa: „Vi give Dig det atter, thi det er vor Overbeviisning, Du har fulgt.“ Jeg kan altsaa ikke paa nogen Maade lade